

אני מבקשת את אלה הכותבים מכתיבים ואינם מקבלים תשובות, שלא לבוא אלי בטענות. זה מעיק לי מאד על הנשמה והיות ואיני יכולה לעשות כלום בנידון — מדוע, איפה, תצטרו אותי?

דוקא

איש צעיר ששכח לצייץ ספרים אישיים אודותיו (871/271) לא שכח יחד עם זאת לחלק לי כמה מהמאות נקימות. כך תב שהוא מעוניין לקשור חברותנייר עם נערה עד גיל 18. לדרביו אין הכרח שיהיה דוקא יפה, שלא תהיה דוקא מקור בלת בחברה, יכולה ורצויה דוקא בודרת, שתאבה קולנוע, ספרים ומוסיקה.

הבטתי מנוצחת

(871/272) היא בחורה כארזים, המר כנה להתמודד במכתבים אפילו עם שני בחורים, בתנאי שלא יהיו להטטה מגיל 20 ואף לא למעלה מ-24. עליהם להיות ירקנים טובים, כי היא אוהבת, נוסף על כתיבת מכתבים, גם לרקוד הרבה. אופי חזק דרוש גם כן, (ונכמובן), חוש הומור מסופה, אהבת טיולים והרפתקאות. הם אינם מוכרחים להיות דוקא יפים וגבוהים. אבל רצוי שהיהו מה שקוראים ב"לע"ז סימפטיים (מה היינו נושעים בלי מלה זו?). אישיות תבענית זו היא בת 18, חיונית, מלאה חיים, מסתגלת לכל חברה, ויש לה אומץ לנסות כל דבר שיאינה יודעת וברור כלל אינה נוחלת מפלה.

חוש הומור

(871/273) סבור שיש לו חוש הומור. ההוכחה? בבקשה:

רות, רותי, אנא קשרי אותי, עם נערה חמודה, אשר בארץ נולדה, שתהא מעניינת, אך לא מעשנת, גיל לא מבוגר, רק עד שבע-עשרה (17) שתהא נערה, על מסר ששים לא נעלה, וגם זה העיקר, בת שיחה יוצאת מהכלל, אין לי מה להוסיף עוד, עיניה רצוי תכולות, ובנוגע לשאר, נסאיר ליום המחר.

אבל תודו שנים לי יש חוש הומור.

אם יש להן דם...

שתי רמתגניות בנות עד 18, שיש להן דם להתכתב עם שני בחורים עליונים מי חברה סאלונית (871/274), תוכלנה לכי חוב על הכל סרט לפוליטיקה ופילוסופיה (האקוסטיקה כמאלון כנראה לא מספיק טובה בשביל דברים כאלה).

כנייה שני

צפור דרוו: — את השאלה אם את צריכה להמשיך לצאת את, אחרי שהביהרת לו שאינך אוהבת אותו רק מחבבת, את צריכה, למעשה, להעמיד בפניו זווית בעיניו אם להתרחק ממך, במקרה שנוי כחודר האהבה והבלתי מחויה, מכאיבה לו. לא הכנס צריכה לברוח מן השיכור.

האמן יום יבוא

אברהם: — אתה מכירת אותי להיות כנאלית ולנחם אותך כמלים: "האהבה חלוקה שני בוא תבואי". בנייד, בני, הערב סבעי, אם אקבל לירה על כל פעם שחור תתאבה, אוכל לצאת בדיומים.

חצי בחור, בבקשה

חוז: — מה יש לך לראונו לעתיד, אם את אומרת שאת מסתפקת, לפי שעה לחלק את חסדך עם עוד נערה? נערה האוהבת חלוקות אין לה מה לראונו, היא תמיר המצא לעצמה חצאי בחור רים. אדוני מסוב זה שמחיים תמיד לתת רק חצי מלבם. הקונן האמיתי הוא לשיש בוש לב שלם.

צרפת

נסיון חמי' 20

משך תשע שנים היתה צרפת נושא לבון, לצחוק ולזלזול. 19 ראשי-ממשלה באו בזה אחר זה, רכובים על גבי קואליציות שעצמי להתמרק בכל רגע, ושהזנב שלהן נלחם ב"ראש והרגל השמאלית ברגל הימנית. האיש החולה של אירופה" קראו לה הורים, כי רחמנות, וסיפרו בדיחות על עתונאי שצילצל בכל בוקר למשרד ראשי-הממשלה כדי לברר מי פועל-הבית המאושר משך היום.

השבוע באה מצרפת בשורה שהייתה גלים מסביב לכדור הארץ. בכל מדינה בה טובים עים החיים בים עכור של מפלגות מרו פשת, הפיתה הבשורה תקחה חדשה בלבבות. האיש החולה מצא רופא.

הפוליטיקאים צחקו. מיאר מאגנס' פראנס, יהודי ספרדי בן 47 שפניו המכוערים בולטים לא פחות מאשר פניה היפים של אשתו היהודיה-המצרית, שונת מכל הפוליטיקאים. טיס לשעבר בכוחות צרפת החפ' שית, אמר את כל הדברים שפוליטיקאי פיקח אינו אומר אותם. והוא חזר על דבריו האירו מים משך תשע שנים. כל הפוליטיקאים הי פקחים צחקו קמנו.

ארגנס, כיצד יכולו דברים אלה לעורר הד? מאגנס'פראנס אמר שהארץ פושטת את הי רגל. הוא אמר שהרדיפה הספסית אחרי פרסטיגיה הורסת את המדינה. הוא אמר שיש להתחלף משדות-הקרב שאין בכוחה של צרפת לנצח בהם. הוא אמר שיש לעשות שלום. כמעט בכל מחיר, עם ויאטימן, ולתת חופש גנול יותר למאזרחים. הוא אמר שיש לאזן את התקציב, להחליף את שטרות-הכסף, להקפיא את החשבונות בבנק ולהפסיק את הי ספסרים.

זה היה מחציק מאד. הכל ידעו כי אדם כזה אינו יכול להיות ראשי-ממשלה, כי כל המפלגות, המייצגות את כל חוגי-האינטרסים, יתנגדו לו.

התרופה המרה. משך תשע שנים נמ' שך המצב. ראשי-ממשלה באו והלכו. והי רקבון הלך והעמיק. לפתע החל ציר אחד בפרלמנט שם לב שמאגנס'פראנס צדק. אחרי הציר האחד בא שני, ואחרי, שלישי. האיש שאמר את האמת ולא ניסה לצוד קולות, החל מעורר תשומת לב. ניסו לשחד אותו. ניסו לבחור בו, בתנאי שיתחר על כמה טיפות מן התרופה המרה. מאגנס'פראנס סירב. ניסו לדחות את המועד. אמרו שיקראו לו כשהכל יהיה אבור, ואין תקוה אחרת. מאגנס'פראנס היה מוכן לחכות.

החודש הגיע המצב. האיש שלא עסק ב"תכסיתות, שלא ניסה להיות מיקת, נתגלה כאיש חכם. הפרלמנט המיואש פנה אליו ברגע האחרון, כסובע האוחז בקש. הוא השיג רוב עצום.

אולם מאגנס'פראנס אינו גבעול של קש. הוא הבטיח להשיג שלום בהודו-סין תוך חודש, להביא באותו זמן תכנית קיצונית ל"הבראת המשק. האדם החולה התחלחל. אך הוא ידע שזו התרופה האחרונה שנשארה לו. יתכן כי היהודי בעל האף העקום ישנה לא רק את מפת צרפת, אלא את מפת אירופה כולה.

גואטמלה

קרב בסרם

"האזינו לפודתו של הנשיא ארבנו: אל תשפכו את דמם של אחים, בני גואטמלה! השאירו את הלחימה לחיילינו האמיצים!" הקשיבו לקול צבא-השיחרור האנטי-קומורניסטי! כוחותינו נסוגו אתמול לאורך כל החזית. הפאשיסטים כבשו חזרה את זאקא-פה..."

היו אלה שתי ידיעות שיגרניות שנפגשו, השבוע, על גלי האתר. היתה להן רק תכונה משותפת אחת. שתייהן היו מזויזות.

המלחמה בארץ הקטנה והמרוקית נמשכה בשיטות מלפני שני דורות, רובים, מקלעים וסכינים מלאו את מקומם של הטאנקים ו"הבאוקות. אולם בשטח אחד היתה זאת ה"מלחמה המודרנית ביותר בעולם. שני הצדדים השתמשו ברדיו בקנה-מידה גדול כדי להפיץ ידיעות כוזבות, לבלבל את היריב, לזרוע תדהמה ומבוכה.

על משקל. האיש החולה ליד הבוספורוס, כינוי שניתן לפני מלחמת העולם הי ראשונה לקיסרות העותומנית פושטת הי הרגל.

היה זה אופייני למלחמה כולה. איש לא ידע בדיוק מה נעשה בארץ המותקפת — אם ניצחה הממשלה, כפי שטענו דובריה, או שניצח קאסטילו ארמו, מנהיג המרד, כפי שטען קאסטילו ארמו.

העריקים לא ערקו. אולם דבר אחד היה ברור: התכנית הגדולה של חברת הפרי האמריקאית (העולם הזה 870) לא התקדמה כשורה.

קולנוע המציג סרט ישן מלפני 30 שנה, חייב להתכונן לכך שהסרט ייקרע באמצע. למארגני ה"מהפכה" באמריקה המרכזית קרה בדיוק זאת. במקום התקוממות המונים נגד הממשלה, עריקה המונית של הצבא הסדיר ותמיכה נלהבת ממכסיקו עד ארגנטינה, קרה בדיוק ההפוך.

ההמונים, במידה שלא היו אינדיאנים אדרי שים שלא ידעו קרוא וכתוב, קיבלו לידיהם את נשק הממשלה, התכוננו לשחוט את הי פולשים — ואת העשירים הקרובים ביותר. הצבא נשאר נאמן למפקדו, הנשיא חקובו ארבנו, שהוא עצמו קצין סדיר בדרגת אלוף-משנה, חניך האקדמיה הצבאית המקומית ו"ידוע כנאמן לארצו.

קצין נאמן. גרוע מכל, ארצות אמריקה הדרומית לא מיהרו כלל להתלכד מסביב לדגל האמריקאי, נגד השלטון הקומוניסטי. הן לא האמינו, אפילו, שהוא קומוניסטי.

מתפטר חקובו ארבנו זה"פ

לדעתן אין ארבנו, בן ה"41, אלא קצין נאמן לארצו שהחליט לגרש את הנצלים הורים, לחלק את קרקעות ארצו לאיכרים ולדאוג ל"רפורמה חברתית המתקבלת על הדעת. אם יעלה בידי ה"אינקוויזיטוריאליזם" לחסלו, כך חשבו, מה יקרה מחר לכל מנהיג מתקדם אחר באמריקה?

השבוע עוד לא היה ברור מה תהיה תור צאתה הסופית של הפלישה. הנשיא ארבנו התפטר, העביר את השלטון המלא לידי ה"רמטכ"ל של צבא. יתכן והקצין ישיג פשרה, ירגיע את הרונות. אך דבר אחד כבר היה ברור — הצהיכבור המערבי חזל להיות מיצבר של ארצות-הברית.

מכסיקו

אהבה אטומית

כשהגיע אלפונסו טאסדה לגיל 15 לקח לעצמו את מילגושה הראשונה. תוך שנתיים לידה לו לופיטה שופעת החזה שני ילדים בלתי-חוקיים, ובת איובל. האוירה המש' פחתית לא מצאה חן בעיני אלפונסו וכשגיי לתה עינו השתטת את גוסה החטוב של רקדנית-אורחת נש את לופיטה ועבר לחיות עם אהבתו החדשה.

חיבתו של אלפונסו לרקדנית התקררה תוך שנים מספר, הוא עזבה וחזר לזרועותיה הי ממתינות של לופיטה. אלה שוב לא יכלו להתחיק בו יותר מומן קצר ואז קם אלפונסו, השאיר את לופיטה באחוזותו בעיר הנפט סמפיקו ויצא למכסיקו סיטי, הבירה.

בכרך הגדול פגש אלפונסו ביפהפיה שחר רת עיניים, מרינה לופאז. גם כאן חזרה היס' סוריית האהבה על עצמה. שש שנים ואר' בעה לידים בלתי-חוקיים. יותר מאוחר נשק

אלפונסו את מרינה לשלום וחזר לסמפיקו לאהבתו הראשונה, לופיטה הנאמנה.

אשה חדשה. כשהגיע לגיל חמישים החליט אלפונסו כי הגיעה השעה לשאת אשה. הוא נש את לופיטה בשלישית, התידד עם אלמנה צעירה בשם לוצינה אלבארדו. אל פונסו חיכה להולדת בנם הראשון, אחר נשא את לוצינה לאשה.

תוך זמן קצר נודע ללוצינה על אהבותיו הקודמות של אלפונסו ובה צבא ילדיו. אחרי מריבה קצרה ולוהטת ברחו לוצינה למכ' סיקו סיטי כשאלפונסו בעיקר חלוקה. כמה מלות וימים של דבש השיבו את לוצינה ואת לבה לבעלה החוקי.

כדי להחליף את אחירת המריבות בטובה יותר יצאה משפת טאסדה את סמפיקו סי' פית. עברה לגור למכסיקו סיטי. הפעם לא היה לבו של אלפונסו נתון לאהבים, הוא הוכה בשבקי, נפגע' בשיתוק חלקי. משראה לוצינה כי השיתוק פגע גם בכומר האהבה של אלפונסו החליטה לא לכוזב את זמנה הכניסה אותו למחלקת העניים בבית-החולים העירוני וחזרה לסמפיקו.

בנקודה זאת התערבה איובל, בתו הבכירה של אלפונסו, והעבירה אותו לבית-חולים פרטי. העורה אחרת לבוא. תוך כמה ימים מת אלפונסו מסיבות בלתי ידועות.

נשק חדש. איובל נקטה בצעדי נקם. היא הזכירה לכל כי לוצינה התייחסה תמיד באכ' זריות לאביה, הביעה את דעתה כי היא אר' עילה את אלפונסו כדי לנקום בו על בגידותיו עם נשים אחרות.

איובל הפעילה את התביעה הכללית, ש' הורתה להוציא את גופת אלפונסו מקברו שבעה חודשים אחר מותו. כשהוקרב מונה גייגר (מכשיר המגלה נוכחותם של יסודות רדיואקטיביים) לגופה הקיש נלהבות: הגור' פה הכילה מספיק אורניום (חומר הגלם של פצצת האטום) לחיסולם של עשרה אנשים.

לוצינה דחתה את האשמת הרצח של איובל כ"שגעונה של משוגעת", התייפחה לפני הי שופט-החוקר: "מה? אני הרעלתי את אל' פונסו בדבר פנטסטי כאורניום?"

איובל שרצתה לראות דם, לא זוה מעמד' תה, צרחה: "אני רוצה לראות את האשה הזאת נעשנת עבור מה שעשתה לאבי."

העיתונאים המכסיקאים שנכחו במשפט, הי עלול להמשך חודשים מאחר שנתגלה כי הי תביעה השאירה את הגופה פעמים רבות ל' לא השגחה, לא דאגו במיוחד ללוצינה אל' בארדאו. הם דאגו הרבה יותר לעצמם. העיר אחד מהם בעצבות: "אפילו אם היא חמה מפשע, הרי נתגלה עכשיו לנשים נשק חדש לאיים בו על בעליהן הבורגנים!"

כדור הארץ

גדר המחחרת

חושבי עיר האסום הראשונה באר' צות-הברית, לוס אלאמוס, הקימו תנועת מחאה נגד כוונתה של הוועדה לאנרגיה אטומית לפרק את הגדרות המקיפות את העיר, עם הסרת מעטה הסודיות הבטחוני מעליה. נימוקם: הגדר מנעה את כניסתם של שודדים, תיירים וקרובי-משפחה בל' תי-רצויים לעיר.

שירות הידיעות של בנות הברית במערב-גרמניה גילה כי כרגע פועלים במ' דינה 125 ארגונים חשאיים, ביניהם 24 ארגוני מחתרת נאציים ו"101 ארגונים קומוניסטיים. ע'תוני המחחרת הגיעו לת' פוצה כללית של למעלה ממיליון ספסיב. השבוע החליטה ממשלת מערב-גרמניה להתערב, הומינה את סקוטלנד-ייר הבריתי להכנס לפעולה.

בארצות-הברית הוחל בשוקם של לחם וזעזועת אפויים-מראש בתוך קופסות שימורים, יקרים במעט מלחם רגיל, שאפשר לאוכלם חודשים לאחר אפיייתם.

שלטונות ה"אז'בא הרפתה, שהביאו ארבעים גמלים למצעד טריטאי, לא ידעו כיצד להפטר מהם, הציעו אותם, לבסוף, למכירה לציבור, תוך הסבר מקיף על סיבו העדין של בשר הגמל.

לשכת הספר הסובייטי גילתה השבוע במוסקבה כי מאז המהפכה הוצאו לאור בברית-המועצות 1.153.000 ספרים ב"16 ביליון טפסיים, מהם 962 מיליון בשנה ה' אחרונה בלבד.